

Arrest

nr. 196 117 van 5 december 2017
in de zaak X / II en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Fonteinestraat 14 / 3
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), zaak gekend onder het rolnummer RvV X

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), zaak gekend onder het rolnummer RvV X

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met refertenummer 72324 (RvV X).

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met refertenummer 72321 (RvV X).

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, die met elkaar gehuwd zijn, dienen op 14 februari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familiekaart van een burger van de Unie in hun hoedanigheid van bloedverwanten in opgaande lijn, met name als ouders van hun zoon M. A. A.

Hoofdens eerste verzoeker wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing genomen op 8 augustus 2017, met kennisgeving op 11 augustus 2017, en die de eerste bestreden beslissing is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2017 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 02.03.1957

Geboorteplaats: D. e. K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- attesten dd. 08.02.2017 op naam van zowel betrokkene als zijn echtgenote waaruit blijkt dat ze tot op datum van de attesten geen leefloon en/of financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Hasselt.

- ‘attestation administrative’ n°13/CBS en n°15/CBS dd. 09.01.2017 waarin de lokale overheden stellen dat zowel betrokkene als zijn echtgenote op datum van de attesten geen onroerende goederen bezaten in Beni Said: echter, niet alleen zegt dit attest enkel iets over de situatie in januari 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef, ook zegt het niets over eventuele eigendommen buiten Beni Said. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

; ‘attestation de non profession’ n°10/CBS en n°11/CBS dd. 09.01.2017 waarin de lokale overheden stellen dat zowel betrokkene als zijn echtgenote op datum van de attesten geen job uitoefenden in Beni Said: echter, niet alleen zegt dit attest enkel iets over de situatie in januari 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef, ook zegt het niets over eventuele andere bronnen van inkomsten die betrokkene ontvangt of waar hij aanspraak op kan maken. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2017’ n°395 en n°396 dd. 30.01.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn echtgenote in 2016/2017 niet onderworpen waren aan de inkomstenbelasting. Echter, uit de voorgelegde attesten blijkt dat deze attesten werden afgeleverd op basis van een verklaring op eer. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt bovendien dat dit steeds het geval is bij dergelijke attesten, en dat bovendien niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft).

Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van zowel betrokkene als zijn echtgenote. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene gedurende de periode waarop dit attest betrekking heeft in België woonde.

- 'certificat de residence' n°32, n°33 en n°34 dd. 09.01.2017 op naam van zowel betrokkene, zijn echtgenote, als de referentiepersoon waarin de lokale overheden verklaren dat beiden op datum van het attest woonachtig waren op het adres 'Dr Afras C/R Dar Kebdani Caidat Beni Said': echter, de informatie uit deze attesten wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister. Immers, de referentiepersoon is sedert 05.11.2012 ononderbroken ingeschreven in ons land. Voor zijn komst naar België was hij woonachtig te Spanje. Ook betrokkene is sedert 15.01.2016 woonachtig in België.

De inhoud van de voorgelegde attesten zijn dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kunnen niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting (Western Union) uit december 2012, oktober 2013, juli 2014 en de periode juni – december 2015 vanwege de referentiepersoon aan afwisselend betrokkene en zijn echtgenote: uit deze stukken blijkt weliswaar dat betrokkene en zijn echtgenote bepaalde geldsommen ontvingen van de referentiepersoon, welke echter te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat ze ook effectief financieel ten laste waren van hun zoon.

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en zijn echtgenote (arbeidsovereenkomst, loonfiches)

- samenstelling van het gezin dd. 21.02.2017

- aansluitingsbewijzen De Voorzorg op naam van zowel betrokkene en de referentiepersoon als de overige gezinsleden

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)."

Op diezelfde dag, met kennisgeving op dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing hoofdens tweede verzoekende partij, die de tweede bestreden beslissing is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2017 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: Y.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1948

Geboorteplaats: D. e. K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- attesten dd. 08.02.2017 op naam van zowel betrokkene als haar echtgenoot waaruit blijkt dat ze tot op datum van de attesten geen leefloon en/of financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Hasselt.
- 'attestation administrative' n°13/CBS en n°15/CBS dd. 09.01.2017 waarin de lokale overheden stellen dat zowel betrokkene als haar echtgenoot op datum van de attesten geen onroerende goederen bezaten in Beni Said: echter, niet alleen zegt dit attest enkel iets over de situatie in januari 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef, ook zegt het niets over eventuele eigendommen buiten Beni Said. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'attestation de non profession' n°10/CBS en n°11/CBS dd. 09.01.2017 waarin de lokale overheden stellen dat zowel betrokkene als haar echtgenoot op datum van de attesten geen job uitoefenden in Beni Said: echter, niet alleen zegt dit attest enkel iets over de situatie in januari 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef, ook zegt het niets over eventuele andere bronnen van inkomsten die betrokkene ontvangt of waar zij aanspraak op kan maken. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017' n°395 en n°396 dd. 30.01.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot in 2016/2017 niet onderworpen waren aan de inkomstenbelasting. Echter, uit de voorgelegde attesten blijkt dat deze attesten werden afgeleverd op basis van een verklaring op eer. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt bovendien dat dit steeds het geval is bij dergelijke attesten, en dat bovendien niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft).
Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van zowel betrokkene als zijn echtgenote. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene gedurende de periode waarop dit attest betrekking heeft in België woonde.
- 'certificat de residence' n°32, n°33 en n°34 dd. 09.01.2017 op naam van zowel betrokkene, haar echtgenoot, als de referentiepersoon waarin de lokale overheden verklaren dat beiden op datum van het attest woonachtig waren op het adres 'Dr Afras C/R Dar Kebdani Caidat Beni Said': echter, de informatie uit deze attesten wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister. Immers, de referentiepersoon is sedert 05.11.2012 ononderbroken ingeschreven in ons land. Voor zijn komst naar België was hij woonachtig te Spanje. Ook betrokkene is sedert 15.01.2016 woonachtig in België.
De inhoud van de voorgelegde attesten zijn dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kunnen niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstorting (Western Union) uit december 2012, oktober 2013, juli 2014 en de periode juni – december 2015 vanwege de referentiepersoon aan afwisselend betrokkene en haar echtgenoot: uit deze stukken blijkt weliswaar dat betrokkene en haar echtgenoot bepaalde geldsommen ontvingen van de referentiepersoon, welke echter te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat ze ook effectief financieel ten laste waren van hun zoon.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar echtgenoot (arbeidsovereenkomst, loonfiches)
- samenstelling van het gezin dd. 21.02.2017
- aansluitingsbewijzen De Voorzorg op naam van zowel betrokkene en de referentiepersoon als de overige gezinsleden

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Gelet op de onderlinge samenhang, nu de verzoekschriften gelijklopend zijn net zoals de bestreden beslissingen en de verzoekers echtgenoten betreffen die hun aanvraag indienen in functie van hun zoon, worden de verzoekschriften, gekend onder de rolnummers 210 092 en 210 099, samengevoegd, zodat zij met het oog op een goede rechtsbedeling samen kunnen worden behandeld. De verzoekende partijen uiten hiertegen ter zitting geen bezwaar. De verwerende partij gaat eveneens met de samenvoeging akkoord.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het verzoekschrift van eerste verzoeker luidt het eerste en enige middel:

“EERSTE MIDDEL: schending van de motivatieplicht: schending van het artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en schending van de artikels 2,3 en 5 van de wet van 29/07/1991 OP de formele motiveringsplicht van de administratieve aktes» schending van art, artikel 40 bis § 2 eerste lid, 1° tót 3° van de wet van 15/12/1980

Art. 40 bis § 2 eerste lid-1° tót 3° van de wet van 15/12/1980

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

De aangehaalde reden voor de weigering van zijn verblijfstitel zijn niet gegrond;

Verzoeker heeft tal van documenten voorgelegd ter staving van zijn afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de referentiepersoon zoals onder andere:

*Attest van geen leefloon ontvangen te hebben van het OCMW van HASSELT,
Attest dat hij geen onroerende goederen bezit in zijn land van herkomst,
Attest dat hij geen enkel beroep uitoefent in zijn land van herkomst,
Attest dat hij niet onderworpen is aan de personenbelasting in zijn land van herkomst,
Bewijzen van geldstortingen,*

Aansluiting bij de Voorzorg enz....;

Volgens tegenpartij zijn deze bewijzen niet voldoende om zijn afhankelijkheidsrelatie te bewijzen!

Verzoeker heeft geen onroerende goederen in MAROKKO. Het attest dat neergelegd wordt bevestigt dat hij geen onroerende goederen in BENI S AID bezit. Moest hij een onroerend goed bezitten in MAROKKO dan zou dit wel vermeld worden;

Het attest over zijn bronnen van inkomsten wordt van de kaart geveegd door tegenpartij. Hij is niet onderworpen aan de personenbelasting wat duidelijk bewijst dat hij geen inkomsten heeft;

Hij legt ook bewijzen van geldstortingen neer maar volgens tegenpartij zijn deze onregelmatig en te beperkt;

Wanneer de referentiepersoon hem ging vervoegen in het buitenland werd er ook geld afgegeven aan verzoeker. Alles gebeurde niet bij bank maar ook in baar geld;

Hij woont in bij de referentiepersoon sinds zijn aankomst in BELGIE omdat hij geen huishuur kan betalen;

Al deze bewijzen zijn afdoende om te bewijzen dat hij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon;"

Het enige middel dat in het verzoekschrift van de tweede verzoekende partij wordt aangehaald, is identiek, met dien verstande dat het woord 'verzoeker' wordt vervangen door 'verzoekster' en het woord 'hij' in 'zij' en 'hem' in 'haar'.

De beantwoording van het middel is aldus gelijk voor beide middelen.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Weliswaar wordt gesproken van bloedverwanten in neergaande lijn terwijl zij bloedverwanten in opgaande lijn zijn, doch eenvoudige lezing van artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet volstaat om deze louter materiële vergissing in te zien. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat:

"Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- attesten dd. 08.02.2017 op naam van zowel betrokkene als haar echtgenoot waaruit blijkt dat ze tot op datum van de attesten geen leefloon en/of financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Hasselt.

- 'attestation administrative' n°13/CBS en n°15/CBS dd. 09.01.2017 waarin de lokale overheden stellen dat zowel betrokkene als haar echtgenoot op datum van de attesten geen onroerende goederen bezaten in Beni Said: ech-ter, niet alleen zegt dit attest enkel iets over de situatie in januari 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef, ook zegt het niets over eventuele eigendommen buiten Beni Said. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation de non profession' n°10/CBS en n°11/CBS dd. 09.01.2017 waarin de lokale overheden stellen dat zowel betrokkene als haar echtgenoot op datum van de attesten geen job uitoefenden in Beni Said: echter, niet alleen zegt dit attest enkel iets over de situatie in januari 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef, ook zegt het niets over eventuele andere bronnen van inkomsten die betrokkene ontvangt of waar zij aanspraak op kan maken. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017' n°395 en n°396 dd. 30.01.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot in 2016/2017 niet onderworpen waren aan de inkomstenbelasting. Echter, uit de voorgelegde attesten blijkt dat deze attesten werden afgeleverd op basis van een verklaring op eer. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt bovendien dat dit steeds het geval is bij dergelijke attesten, en dat bovendien niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft).

Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van zowel betrokkene als zijn echtgenote. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene gedurende de periode waarop dit attest betrekking heeft in België woonde.

- 'certificat de residence' n°32, n°33 en n°34 dd. 09.01.2017 op naam van zowel betrokkene, haar echtgenoot, als de referentiepersoon waarin de lokale overheden verklaren dat beiden op datum van het attest woonachtig waren op het adres 'Dr Afras C/R Dar Kebdani Caidat Beni Said': echter, de informatie uit deze attesten wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister. Immers, de referentiepersoon is sedert 05.11.2012 ononderbroken ingeschreven in ons land. Voor zijn komst naar België was hij woonachtig te Spanje. Ook betrokkene is sedert 15.01.2016 woonachtig in België.

De inhoud van de voorgelegde attesten zijn dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kunnen niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting (Western Union) uit december 2012, oktober 2013, juli 2014 en de periode juni – december 2015 vanwege de referentiepersoon aan afwisselend betrokkene en haar echtgenoot: uit deze stukken blijkt weliswaar dat betrokkene en haar echtgenoot bepaalde geldsommen ontvingen van de referentiepersoon, welke echter te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat ze ook effectief financieel ten laste waren van hun zoon.

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar echtgenoot (arbeidsovereenkomst, loonfiches)

- samenstelling van het gezin dd. 21.02.2017

- aansluitingsbewijzen De Voorzorg op naam van zowel betrokkene en de referentiepersoon als de overige gezinsleden

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

De bestreden beslissingen overwegen verder dat uit het gegeven dat verzoekers sedert januari 2016 gedomicilieerd zijn bij de referentiepersoon niet tot gevolg heeft dat zij automatisch ten laste zijn van de referentiepersoon en dat deze situatie betrekking heeft op de situatie in België en niet op de situatie in het herkomstland. De bestreden beslissingen bespreken aldus uitgebreid de feitelijke situatie van verzoekers en beantwoorden de voorgelegde stukken. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in deze bepalingen, is niet geschonden. Voorts leggen verzoekers evenmin uit op welke andere wijze artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is geschonden.

Verzoekers bekritiseren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, §2, 1° tot 3°, van de vreemdelingenwet wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40bis, §2, 1° tot 4°, van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoekers menen dat zij de “afhankelijkheidsrelatie” ten overstaan van de referentiepersoon afdoende hebben bewezen aan de hand van de voorgelegde stukken, maar gaan met hun kritiek voorbij aan de concrete beantwoording van de voorgelegde stukken, zoals weergegeven in de bestreden beslissingen.

Zo verwijst het middel naar de stukken “*attestation administrative*” van 9 januari 2017 waarin de lokale overheden stellen dat beide verzoekers op datum van de attesten geen onroerende goederen bezaten in Beni Said. De bestreden beslissingen stellen hierover terecht dat dit attest nog niet aantoonde dat verzoekers elders dan in Beni Said (in Marokko) geen onroerend goed bezitten. Dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Waar verzoekers de bestreden beslissingen bekritiseren aangaande de attesten betreffende hun personenbelasting, blijkt uit deze stukken dat de attesten zich enkel baseren op hun eigen verklaringen op eer zonder dat de Marokkaanse overheden enig onderzoek hebben verricht zodat de bestreden beslissingen terecht motiveren waarom deze stukken geen afdoende bewijs vormen om verzoekers als onvermogen te beschouwen. Voorts is het niet omdat een persoon geen beroep uitoefent dat deze persoon hierdoor automatisch onvermogen is. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de voorgelegde geldstortingen aan verzoekers inderdaad onregelmatig zijn. Waar verzoekers thans voorhouden ook cash gelden te hebben ontvangen, is dit een loutere bewering.

Ook de reden van het inwonen bij de referentiepersoon, thans weergegeven in het middel, is onbewezen.

De verwerende partij merkt terecht op in één van de nota’s met opmerkingen:

“Waar verzoeker stelt dat indien hij een onroerend goed zou bezitten in Marokko, dit wel vermeld zou zijn op het attest, dient te worden opgemerkt dat hij niet betwist dat uit het attest enkel kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn echtgenote op datum van 9 januari 2017 geen onroerende goederen bezaten in Beni Said, maar dat er niets gezegd wordt over eventuele eigendommen buiten Beni Said. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om voorgaand document niet te aanvaarden als bewijs in het kader van zijn aanvraag.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij argumenteert dat het attest over zijn inkomsten van de kaart werd geveegd. Er werd immers gemotiveerd dat uit de attesten blijkt dat ze opgesteld zijn op basis van verklaringen op eer. Daarnaast werd gemotiveerd dat verzoeker, op het moment dat het attest werd opgesteld, reeds in België woonde. Verzoeker gaat niet in op de concrete motivering. Het loutere feit dat hij niet onderworpen is aan de personenbelasting, impliceert niet dat hij niet over inkomsten heeft beschikt.

Waar hij tenslotte stelt dat de referentiepersoon niet alleen geld heeft overgeschreven maar ook cash geld heeft gegeven, kan hij dit niet staven. Het bestuur kon dan ook enkel rekening houden met de bewijzen van overschrijvingen die verzoeker heeft overgelegd. Hij betwist niet dat de overschrijvingen te beperkt zijn en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat hij en zijn echtgenote ook effectief financieel ten laste waren van hun zoon.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De Raad sluit zich hierbij aan.

De overige concrete motieven in de middelen worden niet *in concreto* betwist of weerlegd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding/beoordeling of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Een schending van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN